

Sygn. akt VI Ga 309/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Anna Harmata

Protokolant: stażysta Anna Bochnia

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2021 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. P. SA w W.

przeciwko: M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w R.V Wydziału Gospodarczego z dnia 15 stycznia 2020 r., sygn. akt V GC 260/19

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej M. S. na rzecz powoda P. P. SA w W. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. VI Ga 309/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 lipca 2021 r.

Pozwem wniesionym 13 lutego 2019 r. powódka P. P. S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. S. kwoty 15.953,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z pozwaną 7.11.2016r. umowę o nr (...), której przedmiotem było świadczenie na rzecz pozwanej odpłatnych usług szczegółowo wskazanych w § 1 umowy. Powódka świadczyła na rzecz pozwanej odpłatne usługi, wystawiając następnie faktury zgodnie z ustaleniami stron, pozwana nie wywiązała się z obowiązków umownych i nie dokonała zapłaty szczegółowo wskazanych należności, co skutkowało wezwaniem do zapłaty z dnia 27.11.2017 r. oraz rozwiązaniem umowy przez powódkę bez zachowania okresu wypowiedzenia na podstawie § 6 ust. 2 umowy.

Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: należność główna 11.484,28 zł, kwota 2.076,89 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych na dzień poprzedzający wniesienie pozwu oraz kwota 2.391,93 zł stanowiąca równowartość zryczałtowanej rekompensaty 40 euro na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Pozwana w ustosunkowaniu się do żądania pozwu na rozprawie w dniu 13.11.2019r. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia w całości wskazując, że strony łączyła umowa spedycji, zarzuciła brak wykazania prawidłowości obliczeń wskazanych w przedłożonych fakturach VAT i brak wykazania wykonania usług. Podniosła także brak istnienia zobowiązania w kwocie 2.391,93 zł jako nieponiesionych przez powódkę kosztów odzyskiwania należności.

Wyrokiem z dnia 15.01.2020 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda P. P. S.A. w W. kwotę 15 953,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 11.484,28 zł od dnia 13.02.2019 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.076,89 zł od dnia 13.02.2019 r. do dnia zapłaty (pkt I); w pozostałej części powództwo oddalił (pkt II); zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 listopada 2016r. strony będące przedsiębiorcami zawarły umowę nr (...), której przedmiotem było świadczenie przez P. P. S.A. w W. na rzecz pozwanej usług pocztowych szczegółowo wskazanych w § 1 umowy. Zgodnie z § 3 tej umowy strony ustaliły miesięczny okres rozliczeniowy i wskazały, że podstawą rozliczeń finansowych jest suma opłat za świadczone usługi na podstawie dokumentów nadawczych i oddawczych zgodnie z ustalonymi cennikami. Powódka zobowiązana była do wystawienia faktury w terminie 7 dni od zakończenia okresu rozliczeniowego, które po wykonaniu usług zostały przez nią wystawiane w ustalonych terminach z datami sprzedaży w ostatnich dniach kolejno następujących miesięcy poczynawszy od 30.11.2016 r. do 31.12.2017 r. zgodnie z taryfikatorem ustalonym przez strony na łączną kwotę 11.484,28 zł. Należności powyższej pozwana nie zapłaciła. Powódka pismami z dnia 22.11.2018 r. oraz 17.01.2019 r. wezwała pozwaną do zapłaty wskazanej wyżej kwoty, bezskutecznie. W dniu 13.02.2019 r. powódka wystawiła notę odsetkową na kwotę 2.076,89 zł, w której naliczone zostały odsetki od poszczególnych kwot za okresy od dnia następnego po terminach płatności wynikających z wystawionych faktur VAT do dnia 13.02.2019 r. W dniu 27.11.2017 r. powódka rozwiązała z pozwaną umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia.

W tych okolicznościach Sąd I instancji przyjął, że powódka spełniła świadczenia będące przedmiotem umowy zawartej z pozwaną, a pozwana nie uregulowała ustalonych płatności w terminach płatności wskazanych w wystawionych przez powódkę fakturach VAT. Sąd uznał, że umowa łącząca strony nie była umową spedycji i nie zawierała elementów charakterystycznych, typowych dla takiej umowy. Jak wyjaśnił w ramach umowy spedycji obowiązki spedytora obejmują czynności związane z organizacją przewozu, mające charakter zewnętrzny wobec usługi przewozowej. W ocenie Sądu do łączącej strony umowy zastosowanie znalazła Ustawa Prawo pocztowe, która w art. 21 ust. 1 wyodrębnia jako umowę nazwaną „umowę o świadczenie usług pocztowych”, której przedmiotem jest świadczenie usług pocztowych. Sąd wyjaśnił, że umowa o świadczenie usług pocztowych ma charakter odrębny od umowy spedycji oraz umowy przewozu z uwagi na inny jej przedmiot. W ocenie tegoż Sądu regulacja zawarta w art. 93 ust. 2 ustawy Prawo Pocztove nie ma charakteru ogólnego dotyczącego terminu przedawnienia i dotyczy jedynie roszczeń odszkodowawczych, przysługujących odpowiednio nadawcy lub adresatowi z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez operatora pocztowego usług pocztowych. Na poparcie powyższego Sąd I instancji powołał stanowisko Sądu Okręgowego w Bydgoszczy prezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 stycznia 2015 r. sygn. akt VIII Ga 217/14. Wobec braku szczególnych regulacji dotyczących terminu przedawnienia roszczenia operatora o zapłatę wynagrodzenia za świadczone usługi pocztowe zastosowanie znajdowała ogólna regulacja z art. 118 k.c. dotycząca trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, co powodowało, że roszczenia powoda nie były przedawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzoną należność główną z tytułu wynagrodzenia za świadczone usługi w kwocie 11.484,28 zł. Sąd zasądził także kwotę skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych naliczonych od poszczególnych kwot wskazanych w fakturach od dnia następnego po terminach płatności z nich wynikających do dnia 13.02.2019 r. Jednocześnie Sąd wskazał, że powyższa umowa była transakcją handlową, a zatem stosownie do art. 7 ust. 1 w zw. z art. 4 ust.3 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio ustawy o terminach

zapłaty w transakcjach handlowych) w brzmieniu uprzednio obowiązującym powódce należą się ustawowe odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych, które zostały zasądzone w skapitalizowanej w powyższy sposób kwocie.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ww. ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Sąd wskazał, że stosowanie powyższych przepisów w brzmieniu uprzednio obowiązującym wynika z art. 20 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz.U 2019.1649). Sąd wyjaśnił, że w realiach sprawy pomimo upływu terminu płatności należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT pozwana nie zapłaciła należności w terminach, a zatem powódka zasadnie dochodziła także należności w wysokości 2.391,93 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, która stanowiła równowartość 40 euro przeliczonych na złote według średnich kursów euro ogłaszanych przez NBP zgodnie z art. 10 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy. W ocenie Sądu nie zasługiwało na uwzględnienie żądanie powódki w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od skapitalizowanej kwoty odsetek w wysokości 2.076,89 złotych. Roszczenie w tym zakresie nie jest bowiem transakcją handlową w rozumieniu cytowanej wyżej ustawy, a zatem od kwoty skapitalizowanych odsetek powódce należą się dalsze odsetki za opóźnienie stosownie do art. 482 § 1 k.c. zgodnie z którym od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa. Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił roszczenie powódki w zakresie różnicy pomiędzy kwotą odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od powyższej kwoty i odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty. Sąd nie uwzględnił także żądania zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 2.391,93 zł stanowiącej zryczałtowane koszty odzyskiwania należności.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 100 k.p.c., zasądzając koszty w całości od pozwanej na rzecz powódki, mając przy tym na względzie, że powódka uległa jedynie nieznacznie w zakresie swojego żądania , tj. w zakresie odsetek.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w części uwzględniającej powództwo (pkt I wyroku) tj. w zakresie kwoty 15.953,10 zł tytułem zadośćuczynienia, a także w zakresie określającym koszty procesu w tym koszty zastępstwa procesowego (pkt III wyroku).

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucił:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 794 § 1 k.c. poprzez uznanie, iż strony nie łączyła umowa spedycji, a co za tym idzie roszczenia z tytułu umowy łączącej strony nie przedawniły się,
- art. 65 § 2 k.c. poprzez błędną wykładnię i uznanie iż umowa łącząca strony jest umową prawa pocztowego, natomiast powinna być zakwalifikowana jako umowa spedycji na podst. 794 k.c.,
- art 803 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że roszczenie powódki nie uległo przedawnieniu mimo podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia,
- art. 93 ust 2 ustawy Prawo Pocztove poprzez niewłaściwą wykładnię i uznanie, iż przepis ten „nie ma charakteru ogólnego dotyczącego terminu przedawnienia i dotyczy jedynie roszczeń odszkodowawczych, przysługujących odpowiednio nadawcy lub adresatowi” w sytuacji gdy z jego literalnego brzmienia wynika, iż odnosi się on do wszystkich roszczeń wynikających z ustawy, a więc również do wynagrodzenia za wszelkie usługi pocztowe. Przemawia za tym także wykładnia celowościowa tego przepisu, skoro bowiem w Ustawie Prawo pocztowe

ustawodawca zdecydował się wprost w art. 93 ust. 2 na roczny termin przedawnienia roszczeń z tytułu usług pocztowych, a ponadto w umowach podobnych, przewozu i spedycji taki termin przewidział ustawodawca,

- art. 118 k.c. poprzez jego zastosowanie i art. 554 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy powódka dokonała sprzedaży usług, a roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, przedawniają się z upływem lat dwóch.

II. Naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci:

- art. 98 § 1 i 3 oraz art. 100 k.p.c. zasądzać koszty w całości od pozwanej w sytuacji gdy roszczenie powódki nie zostało w całości uznane przez sąd za zasadne i należało zastosować rozdzielnie kosztów procesu lub wzajemne ich zniesienie,
- art. 217 §2 k.p.c., 227 k.p.c. i art. 458 § 3 i 4 k.p.c. poprzez dokonanie zwrotu odpowiedzi na pozew i nie przyjęcie pisma procesowego składanego w toku sprawy pomimo, iż potrzeba ich złożenia wynikała w toku sprawy,
- 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeniewierzenie się zasadom logicznego rozumowania i przyjęcie, iż przepis art. 93 ust. 2 ustawy Prawo Pocztove nie ma charakteru ogólnego dotyczącego terminu przedawnienia i dotyczy jedynie roszczeń przysługujących nadawcy lub adresatowi w sytuacji, gdy z jego literalnego brzmienia wynika, iż odnosi się on do wszystkich roszczeń wynikających z ustawy, a więc również do wynagrodzenia za wszelkie usługi pocztowe. Przemawia za tym także wykładnia celowościowa tego przepisu, skoro bowiem w Ustawie Prawo pocztowe ustawodawca zdecydował się wprost w art. 93 ust. 2 na roczny termin przedawnienia roszczeń z tytułu usług pocztowych, a w umowach podobnych, przewozu i spedycji właśnie taki termin przewidział ustawodawca,
- art. 328 §2 k.p.c. oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny materiału dowodowego i doświadczenia życiowego przejawiające się na niedostatecznym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy przy ocenie zarzutu przedawnienia roszczenia w sytuacji gdy powódka zgłosiła ten zarzut bez szczegółowego określenia jego podstawy prawnej, a sąd w wyroku nie rozważył tego zarzutu.

Na podstawie ww. zarzutów pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie pozwu oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości norm przepisanych. Ponadto pozwana wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, ewentualnie apelująca wniosła o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy wR..

W odpowiedzi na apelację (k. 141) powódka wniosła o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna.

Zarzuty apelacji w głównej mierze koncentrują się na dwóch płaszczyznach. Po pierwsze apelujący kwestionuje dokonaną przez Sąd I instancję kwalifikację umowy łączącej strony, po drugie nie zgadza się z wykładnią przepisów dokonaną przez ten Sąd w zakresie przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W zakresie pierwszego zagadnienia, Sąd Okręgowy uznał, że prawidłowe były wnioski Sądu I instancji i przyjęcie, że strony łączyła umowa o świadczenie usług pocztowych nie zaś umowa spedycji jak argumentowała pozwana. Definicję umowy o świadczenie usług pocztowych zawiera art. 2.1 ustawy z dnia 23.11.2012 r. prawo pocztowe (Dz.U. z 2012 r. poz. 1529 ze zm., dalej: pr.pocztowe), którego szczegółowa treść przybliżona została w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W ocenie Sądu Okręgowego ta definicja odpowiada przedmiotowi umowy, która łączyła strony, a do wniosku takiego prowadzi w szczególności treść umowy łączącej strony jak i jej załączników precyzujących przedmiot umowy. W szczególności trzeba zauważyć że w ramach umowy spedycji (art. 794 k.c.), spedytor zobowiązuje się

do wysłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z ich przewozem. Z kolei definicja usługi pocztowej (art. 2.1 pr. pocztowe) zakresem swoim obejmuje przesyłki pocztowe, co stanowi już pierwsze wyraźne rozróżnienie. Przechodząc do umowy stron, to umowa z dnia 7.11.2016 r., zobowiązywała powodową P. P. S.A. do świadczenia: usług powszechnych w obrocie krajowym i zagranicznym zgodnie z Załącznikiem II (które obejmowały przesyłki listowe i paczki pocztowe o masie i wymiarach określonych w ustawie pr. pocztowe); usług niepowszechnych w obrocie krajowym zgodnie z Załącznikiem nr IIIA, IIIB (przyjęcie przesyłki od nadawcy w miejscu z nim uzgodnionym a następnie przemieszczeniu jej i doręczeniu adresatowi); usługi Poczta (...) zgodnie z załącznikiem nr IV (przyjmowanie od nadawcy przesyłek z siedziby nadawcy). Zestawiając powyższy zakres przedmiotu umowy z definicją usługi pocztowej (art.2 ust. 1 pr. pocztowe), gdzie ustawa określa w sposób szczegółowy zakres czynności, których wykonywanie stanowi usługę pocztową, należało uznać, że umowa łącząca strony temu zakresowi odpowiada. Z tych względów brak było podstaw dla przyjęcia, że zawarta pomiędzy stronami umowa stanowiła umowę sprzedaży. Zasadnie zatem Sąd I instancji umowę z dnia 07.11.2016 r. zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług pocztowych z uwagi na jej przedmiot. Sąd Okręgowy analizując dołączone do pozwu dokumenty w postaci ww. umowy wraz z załącznikami doszedł do tego samego wniosku.

Co się tyczy drugiej grupy zarzutów apelacji związanych z przedawnieniem roszczenia, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że w sprawie zastosowanie znajduje 3 letni termin przedawnienia roszczenia (art. 118 k.c.), przy braku zastosowania przepisu art. 93 ust 2 pr. pocztowe.

W pierwszej kolejności nadmienić należy, że kwalifikacja łączącej strony umowy jako świadczenia usług pocztowych wyklucza zastosowanie rocznego terminu przedawnienia wywiedzionego przez apelującego z przepisu art. 803 k.c. a dot. umowy spedycji czy też dwuletniego okresu przedawnienia wynikającego z art. 554 k.c. a dotyczącego sprzedaży. W ocenie Sądu Okręgowego w orzekającym składzie brak zastosowania przepisu art. 93 ust 2 pr. pocztowego dot. przedawniania roszczeń dochodzonych przez powoda jest wynikiem dokonanej właściwie przez Sąd I instancji wykładni systemowej. Wspomniany wyżej przepis określa termin przedawnienia roszczeń dochodzonych na podstawie ustawy jako 12 miesięcy od dnia nadania przesyłki pocztowej. Brak podstaw by za apelującym przyjąć, że literalne brzmienie ww. przepisu prowadzi do wniosku, iż odnosi się on do wszystkich roszczeń wynikających z ustawy, a więc również do wynagrodzenia za wszelkie usługi pocztowe. Przepis ten należy odczytywać w kontekście treści całej jednostki redakcyjnej (artykułu), którego częścią jest ten ustęp. Niewątpliwie zarówno ustęp 1 ww. przepisu (dotyczący postępowania reklamacyjnego a ściśle wyczerpania drogi postępowania reklamacyjnego w odniesieniu do usług pocztowych) jak i ustęp 3 tego przepisu (określający zawieszenie przedawnienia roszczeń na okres od dnia wniesienia reklamacji do dnia wyczerpania drogi postępowania reklamacyjnego) mają ścisły związek z postępowaniem reklamacyjnym w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi pocztowej, a więc z roszczeniami przysługującymi nadawcy i adresatowi (art. 92 pr. pocztowe). Wniosek taki jest uzasadniony także z tego względu, że przepis art. 93 pr. pocztowe jest jednym z przepisów znajdujących się w konkretnym rozdziale ustawy prawo pocztowe – Rozdziale 8 o nazwie „Odpowiedzialność operatora pocztowego oraz postępowanie reklamacyjne”, a więc systematyka konstrukcji ustawy zdaje się być jednoznaczna, zaś umieszczenie przepisu art. 93 ust 2 w ww. rozdziale nieprzypadkowe. A zatem przy analizie ww. przepisu, zastosowanie wykładni systemowej było prawidłowe i taką też interpretację przyjął Sąd Odwoławczy. Za trafny należy przy tym uznać powoływany i zacytowany przez Sąd I instancji pogląd, wyrażony przez Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 22.01.2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII Ga 271/14 odwołujący się właśnie do wykładni systemowej w kontekście ww. przepisu i terminu przedawnienia.

Reasumując, skoro ustawodawca nie ustanowił dla umowy o świadczenie usług pocztowych szczególnego terminu przedawnienia zaś ten przewidziany w art. 93 ust 2 dotyczy roszczeń nadawcy/adresata do operatora z tytułu nienależytego wykonania umowy to zastosowanie w sprawie znajdzie ogólny 3-letni termin wynikający z art. 118 k.c., dotyczący roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zatem wszelkie zarzuty apelacji w zakresie zarzutu przedawnienia nie zasługiwały na uwzględnienie.

Kwestionowany w apelacji zwrot pisma pozwanej – odpowiedzi na pozew nie stanowił naruszenia przepisów wskazywanych przez apelującego, w szczególności nie wskazano na czym owo naruszenie miało polegać. Z analizy

akt sprawy wynika, że zarządzenie przewodniczącego dotyczące zwrotu odpowiedzi na pozew z dnia 22.08.2019 r. było wynikiem nieuzupełnienia przez pozwaną braków formalnych odpowiedzi na pozew na podstawie art. 130§2 k.p.c. mimo wezwania Sądu o powyższe. Analogiczne okoliczności legły u podstaw zwrotu pisma pozwanej z dnia 27.09.2019 r. z uwagi zaś na złożenie odpowiedzi na pozew z dnia 13.11.2019 r. po terminie zarządzeniem z dnia 18.11.2019r. zarządzono jej zwrot. W ocenie Sądu Odwoławczego powyższe decyzje procesowe były zasadne i znajdowały podstawę normatywną. Niezależnie od powyższego stanowisko pozwanej w sprawie wyraził na rozprawie ustanowiony przez pozwaną profesjonalny pełnomocnik, a zgłoszone zarzuty (podniesione także w odpowiedzi na pozew) były przedmiotem rozpoznania Sądu I instancji.

Wreszcie Sąd nie podzielił zarzutu apelacji w zakresie naruszenia przez Sąd I instancji zasad dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Zastosowanie przez Sąd I instancji normy art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. było wynikiem nieznacznego ulegnięcia w sprawie przez powódkę w zakresie swojego żądania tj. w zakresie odsetek. W tym przypadku nie znajdują uzasadnienia zasady rozdzielenia kosztów procesu lub ich wzajemnego zniesienia jak wskazywał apelujący. Jak stanowi przepis art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. W niniejszej sprawie porównanie roszczenia dochodzonego w pozwie z roszczeniem ostatecznie uwzględnionym prowadzi do wniosku, że powód w istocie uległ tylko w nieznaczącej części swego żądania. Sąd nie uwzględnił bowiem wyłącznie żądania odsetek od kwoty 2.391,93 zł jak również zmodyfikował rodzaj odsetek należnych powodowi od kwoty 2.076,89 zł zasądzając je jako odsetki ustawowe za opóźnienie. Ta ingerencja Sądu w żądanie pozwu zasadnie została zakwalifikowana przez Sąd I instancji jako nieznacząca część żądania w kontekście art. 100 k.p.c., tym bardziej, że powództwo zostało uwzględnione co do zasady i co do należności głównej. Wskazać też należy, że art. 100 k.p.c. nie tylko wymaga dokonania oceny ostatecznego wyniku sprawy, ale również podlega dyskrecjonalnej ocenie sędziowskiej. W ocenie Sądu Odwoławczego właściwie Sąd I instancji zastosował ww. normę i nałożył na pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów procesu stronie powodowej.

W powyższych okolicznościach apelacja pozwanej podlegała oddaleniu o czym Sąd orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c. w zw. z §10 ust 1 pkt 1 i §2 pkt 5 Rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej
2. kal. tydzień

ZU :

29.07.2021r. – 5.09. 2021r. urlop sędziego referenta , dni wolne od pracy , szkolenie